

معرفی سنگ مقام‌های خاص امام رضا^(ع) در یزد

فاطمه دانش یزدی^۱

چکیده

بناهای و آثار به جا مانده از سفر تاریخی امام رضا^(ع) در ایران همچون: قدمگاه‌ها، مساجد، کتبیه‌ها، سنگ‌نیشته‌ها، سکه‌ها و ... در طول تاریخ، فرهنگ رضوی را زندگه نگهداشته است. سنگ مقام‌هایی که در قدمگاه‌ها نصب شده یکی از مهم‌ترین آثار ارزشمند مذهبی است که علاوه بر موقعیت کردن این هجرت، بسیاری از رویدادهای تاریخی را برای ما بازگو می‌کنند. با بررسی قدمگاه‌ها و بازخوانی سنگ مقام‌های نصب شده در آن مکان می‌توان علاوه بر تعیین مسیر دقیق حرکت امام رضا^(ع) در ایران، بر اعتبار و اهمیت جنبش تشیع در یزد پس از چند قرن از این هجرت با ساخت قدمگاه‌های منسوب به ایشان پی برد. با توجه به اینکه امام رضا^(ع) در مسیر حرکت خود به مردم در شهر یزد و توابع آن (ابركوه، خراتق، دهشیر، فراشاه و ...) نیز توقف کوتاه‌مدتی داشته‌اند، در این مقاله سعی بر این شده به دو روش کتابخانه‌ای و میانه‌ی به بررسی بنایی که به قدم مبارک امام رضا^(ع) متبرک شده و در یزد به نام «قدمگاه امام رضا^(ع)» معروف شده است، مورد شناسایی قرار گیرد.

کلیدواژه:

امام رضا^(ع)، کتبیه، یزد، قدمگاه.

♦ مقدمه ♦

سنگنبشته‌ها همچون کتاب سنگی و اسنادی غیرقابل تردید، تاریخ زنده مردم این سرزمین است که بدون واسطه و به طور مستقیم از بانی آن به ما رسیده و پس از گذشت سالیان، همچنان پایبرجا مانده‌اند.

این اسناد کمتر دستخوش تغییر شده و به عنوان یک سند زنده و گویا تلقی می‌شوند. در لابه‌لای متون حجاری شده در کتیبه‌ها، علاوه بر نوع فرهنگ و هنر، هویتی تاریخی‌ای بازگو می‌شود که کمتر بدان پرداخته شده است و همانند دستنوشته‌ها به عنوان یک سند تاریخی، زنده و گویا تلقی می‌شوند.

از لحاظ موضوعی کتیبه‌ها عمدتاً به چهارگروه سنگ‌فرمان، سنگ‌وقف، سنگ‌محراب و نهایتاً سنگ قبور یا سنگ‌مزار تقسیم می‌شوند، اما جدا از آن، کتیبه‌های دیگری هستند که به سنگ مقام معروف و مشهورند که باید در دسته‌بندی فوق گنجانده شود.

بنهایی که تحت عنوان «قدمگاه» در یزد منسوب به حضور، بیتوه و عبادت امام رضا^(۴) در مسیر هجرت تاریخی‌شان به مرو است و سنگ‌مقام‌های نصب شده نشان از عشق و ارادت مردم دارالعباده به امام هشتم شیعیان در این خطه کویری است.

نظر به اینکه اکثریت این سنگ‌مقام‌ها در فاصله بین سدهٔ پنجم تا ششم هجری قمری ساخته و نصب شده است، در این مقاله سعی برآن شده تا با معرفی و بازخوانی کتیبه‌ها، حیات مذهبی یزد را در دوران مورد بحث بازشناسن.

نگرشی به حیات مذهبی و روند تشیع در یزد

با گذشت بیش از سه قرن از سقوط حکومت ساسانیان در ایران، خلفای اموی و عباسی، با تسلط بر امور سیاسی، قدرت خود را بر ایرانیان تحمیل کردند و تسنن، مذهب غالب دستگاه خلافت و بالطبع مورد پذیرش حاکمان و کارگزاران دستگاه خلافت در قلمرو حکومت اسلامی، از جمله ایران شد. اما عباسیان به سبب بهره‌گیری از ایرانیان و دوستداران

آل محمد^(ص) در رسیدن به قدرت، ناچار بودند در رفتار با مردمان ایران و علیوان ملایمت نشان دهند. ادامه این وضع به حضور بیشتر ایرانیان و علیوان در دربار خلافت انجامید. تأثیر مریبان و وزیران شیعی تا آنجا بود که خلفا در موقع اضطرار سیاسی، به داشتن گرایش‌های شیعی تظاهر می‌کردند. علی‌رغم آنکه خلافت غالباً سنتی‌مذهب در حدود سه قرن بدون رقیبی نیرومند در اوج قدرت سیاسی قرار داشت، شیعیان با نفوذ تدریجی در دستگاه خلافت و دستیابی به مشاغل کلیدی مانند وزارت، بر قدرت سیاسی چیره شدند که ادامه این وضع، قدرت خلفا را تضعیف کرد.

به‌طوری‌که می‌توان به قدرت‌یابی امیر‌الامراها - اغلب از بین ایرانیان و علیوان انتخاب می‌شدند - در دوران خلافت راضی بالله (حک: ۳۲۹-۳۲۲ق) اشاره کرد. در این زمان خراسان و ماوراء‌النهر در دست سامانیان، طبرستان و گرگان در دست علیوان و فارس و بلاد مرکزی در دست آل بویه و آل زیار قرار داشت. آنان هر چند به‌ظاهر مطیع خلیفه بودند، اما در حقیقت به‌طور مستقل حکومت را اداره می‌کردند. کرم‌معتقد است: «خلفا به امیر‌الامراها متکی بودند و به دستور آنها منصوب و معزول می‌شدند» (۱۳۷۵: ۷۲).

حکومت آل بویه (حک: ۴۴۰-۳۲۰ق) نقطه‌عطف سیاسی در روابط ایران و بغداد و آغازی بر ورود خلفای عباسی به دوره ضعف سیاسی و از دست دادن اقتدار معنوی و دنیوی است. تسلط آل بویه بر بغداد، ضعف خلفای عباسی را که از چندین دهه پیش آغاز شده بود، آشکار ساخت (بی‌نا، ۱۳۱۸: ۳۷۹). آنان اختیارات معنوی و دنیوی را از خلفای عباسی سلب کردند، به‌طوری‌که پس از نابودی آل بویه نیز خلفا هیچ‌گاه به جایگاه قدرتمند اولیه خود بازنگشتند (ترکمنی آذر، ۱۳۸۵: ۸۵).

خدمات آل بویه به مذهب شیعه، آشکار و بی‌شمار است. آنان با تجلیل، تقدیر و احترام نسبت به ائمه شیعه، گنبدها و بارگاه‌هایی بر ضریح امامان و بزرگان شیعه برافراشتند. حتی عضدالدوله و سپاهیانش، نزدیک یک‌سال برای ساختمان مرقد علی^(۴) و توسعه آن، در نجف اشرف، منازل و مساکنی برپا داشته و مردم را تشویق می‌کردند که پیرامون آن مقام،

♦ سکنی گزینند و برای ساکنان آن منازل، صدقات و هبّه‌هایی مقرر می‌کردند (میرخواند، ۱۳۸۳: ۱۵۶).

اگرچه با ساخت مدارس نظامیه در دوران حکومت سلجوقیان (حک: ۵۲۲-۴۲۹ق) و تدریس شافعی‌مذهبان - یکی از چهارگروه اهل تسنن - تضاد مذهبی شدت یافت، (حسنی، ۱۳۸۶: ۲۲۱) اما نباید قارت حکومت‌های محلی که از بطن آل بویه قد علم کردند را نادیده گرفت (ترکمن آذر، ۱۳۸۵: ۸۹).

یکی از این حکومت‌ها، آل کاکویه، (حک: ۵۳۶-۳۸۸ق) است که قدرت خود را در قسمت‌هایی از عراق عجم و یزد فزونی داد. در سال ۴۳۳ق. ظهیرالدین ابومنصور فرامرز به عنوان حاکم اصفهان انتخاب و پس از آن به سال ۴۲۲ق. توسط طغلیگ به نواحی یزد و ابرقو فرستاده شد (جعفری، ۱۳۳۸: ۱۹). بر این اساس منابع تاریخ محلی تأسیس حکومت آل کاکویه در یزد را در سال ۴۴۳ق. مصادف با ازدواج ارسلان خاتون، برادرزاده طغل با ظهیرالدین و مهریه دارالعباده یزد به او دانسته‌اند (همان: ۳۵).

با توجه به اینکه با ورود آل کاکویه به یزد، در قرن پنجم ق.، تشیع از رونق خاصی برخوردار شد، اما همچنان گرایش‌های اهل تسنن نیز حس می‌شد. ابن‌اثیر در کتاب خود، ذیل حوادث سال ۴۹۴ق. از قتل علام‌الدوله کاکویه توسط برکیارق به بهانه باطنی‌گری^۱ یاد کرده است (۱۳۷۱: ۲۹۶) یا ابن‌بلخی در کتاب خود، به رواج اهل سنت در یزد اشاره دارد (۱۳۴۳: ۱۴۴). با قدرت یافتن اتابکان در یزد (حک: ۷۱۵-۵۳۶ق) گرچه گرایش‌های سنّی قوت گرفت اما اعتدال فرهنگی اتابکان و موقعیت جغرافیایی یزد، باعث شد که این خطه مأمنی برای عرفا و بسیاری از مشایخ شود (کاتب، ۱۳۸۶: ۱۷۴-۱۷۳). البته زمانی که از شیعه و سنّی صحبت به میان می‌آید، چنان تعصب مذهبی که در دارالخلافه وجود داشته، مدنظر نیست.

۱. باطنیه، فرقه‌ای از شیعه هفت امامی اسماععیلیه است.

کتیبه‌های سنگ‌مقام منسوب به امام رضا^(۴) در یزد

کتیبه‌ها از دیرباز تاکنون حامل زیباترین نقوش، نگارش، انشایی گویا و نمونه‌های جالب نظم و نثر متداول هر دوره بوده است و اثر و پویایی این پدیده در رشد و تکامل هنر، امری انکارناپذیر است. چه بسا که قدمت و کارایی کتیبه‌ها به عنوان عامل انتقال زمینه‌های هنری هر زمان از دیگر عوامل مشابه خود زیادتر است. تجربه‌های اعمال شده و فنون به کار رفته در ایجاد سنگ‌مقام‌ها و نیز عوامل هنری آن شامل خطاطی، حکاکی و حجاری روی سنگ با سایر موارد هم دوره خود کاملاً متفاوت است. در قرن پنجم هجری، توجه هنرمندان باز به هنر حجاری که پس از ساسانیان تا اندازه‌ای متوقف شد، معطوف شد. این کتیبه‌ها با طرح محراب با دو طاق‌نما و ستون‌هایی با پیچ‌های تزئینی بسیار زیبا که از شاهکارهای هنر اسلامی بهشمار می‌آید، در طی این قرون به اوج شکوفایی خود رسید. از مهم‌ترین طرح‌های تزئینی این دوره می‌توان به نقوش اسلامی و هندسی^۱ اشاره کرد.

در مورد مسیر واقعی حرکت امام رضا^(۴) از مدینه به مردو روایت‌های مختلفی وجود دارد؛ ولی بر اساس تحقیقات صورت گرفته مسیر واقعی از مدینه به بصره و از طریق سوق الا هواز به فارس و سپس از کویر و بیابان میان ایالت‌های فارس و خراسان به مردو ختم می‌شده است. یزد نیز که خود روزگاری از نواحی و توابع شهر اصطخر بوده، چند قدمگاه و یادبود

۱. در مورد تریبونات کتیبه‌های منسوب به قدمگاه‌های امام رضا^(۴) می‌توان گفت بیشترین کاربرد را طرح‌های اسلامی و هندسی داشتند. بهطوری که نقوش اسلامی به صورت نقوش استیلره شده گیاهی در دور تا دور لچکی سنگ دیده می‌شود، این طرح بعداً به صورت گل و برگ‌های اسلامی در زمینه کتیبه کوفی در حاشیه کتیبه به کار گرفته شد. اما نقوش هندسی، همگام با نقوش اسلامی زینت‌بخش کتیبه‌ها شد، با این تفاوت که کاربرد کمتری داشت.

خط نیز همیشه جزء لاینک کتیبه‌ها بهشمار می‌رود. هنرمند و حجار سعی برآن داشته با نهایت زیبایی، مضمونی زیبا را به سنگ تلقین کند، سنگ را از بی‌روحی و یکنواختی خارج سازد و او را تبدیل به موجودی گویا کند. این خطوط به صورت کوفی (ساده و مزه‌ر) و نسخ ابتدایی مبتلور شده است.

جنس سنگ‌ها نیز بر اساس موقعیت اقتصادی و تشخّص اجتماعی افراد قابل تغییر بوده است و از این‌رو که این سنگ‌مقام‌ها برای شان و منزلت امام رضا^(۴) از مرغوب‌ترین سنگ‌مرمرها ساخته می‌شد. شکل و پیکره این کتیبه‌ها به دو طریق افقی (خوابیده) و عمودی و ریشه‌دار (ایستاده) تراشیده می‌شوند که گاه با ضخامت کم‌بای‌با قطر زیاد تراشیده شده و اکثرًا در محراب قدمگاه‌ها نصب می‌شوند.

از محل توقف و عبور امام رضا^(ع) دارد^۱ که با تأکید بر عبور آن حضرت از سمت کویر یزد بهسوی مرو، بر اعتبار این اماکن افزوده می‌شود. (عرفان‌منش، ۹۷: ۱۳۶۷).

تصویر ۱. نقشه‌ای از مسیر حرکت امام رضا^(ع) از مدینه تا مرو

قدمگاه‌های شناخته شده در استان یزد عبارت‌اند از: مسجد بیرون ابرکوه، قدمگاه دهشیر، قدمگاه توران پشت، قدمگاه اسلامیه، مسجد فرط در یزد و قدمگاه مشهدک خرانق که در اینجا صرفاً قدمگاه‌های کتیبه‌دار معرفی می‌شود.

مسجد بیرون ابرکوه

مسجد بیرون همان‌گونه که از نامش پیداست، در بیرون شهر ابرکوه، در بیرون حصار و دروازه شفاباد و به احتمال زیاد بر سر راه قدیم فارس به خراسان که از خارج از ابرکوه می‌گذشت، واقع است.

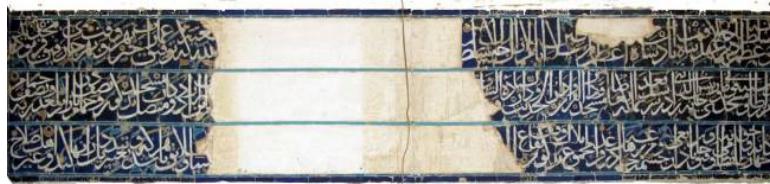
۱. با توجه به مسیر عبور کاروان امام رضا^(ع) از مدینه به مرو، مکان‌هایی که آن امام^(ع) بیتوته داشته و به عبادت پرداخته، تحت عنوان قدمگاه‌ها شناخته شده است. قدمگاه‌های منسوب به امام^(ع) در استان یزد شامل: مسجد بیرون ابرکوه، قدمگاه دهشیر، قدمگاه توران پشت، قدمگاه فراشاه، مسجد قدمگاه، مسجد و حمام فرط در شهر یزد و قدمگاه مشهدک در خرانق است.

کتابه کاشی معرق در سه سطر به عرض ۶۵ سانتی متر و طول ۵ متر بر بالای ورودی نصب است که علاوه بر ذکر قدمگاه علی بن موسی الرضا^(ع) به صورت وقایات این مسجد هم اشاره دارد که متأسفانه قسمت‌های زیاد آن از بین رفته است.

متن کتیبه این مسجد بدین شرح است:

الله الموفق والمعين ربنا تقبل منا انك انت السميع العليم چون حضرت صمدیت
عز شأنه و عظم سلطانه در عهد خلافت پناه پادشاه اسلام اعظم و اعلام سلاطین
ایام لا زال جلال سلطان... الله سعیه که توفیق عمارات خیر به هر وقت و به هر
جای به تجدید رفیق فرمود و در زمان عبور از ابرکوه عادت و ... بر در مسجد
تبرک نمود که منزل امام معصوم علی بن موسی الرضا^(ع) منار که از اشعار اسلام
ساخت و به مقابل مزار طاویلی مسجدی فرقانی و خانه رئیس الدینی را بعد در
سر سنگ نما که ابعاضاً^(؟) مسجد و دار القرار و دار الحادیث و دار السیاده و
الش... دو دکان متصل به مسجد مذکور و نصف حمام در بازار بغدریه و نصف
حمام بازار با سبب در میان شهر و نصف مش... و نصفی از باغات اشرفی از
مستحاثات وقف محدود به مزرعه مذکوره و نصف باغ معین آباد به میان طاحونه
چهانگانه و طاحونه نظامی و فتوح آباد و ربیعی از چشمه و مزرعه چاهک در
فراغند مجموع املاک وقف مذکوره وقف بنای المحتر... مسطور رسانیه بر وفق ...
خلالیق باشد. هر که تغییر و تبدیل در آن کند و غیر اهل صلاح در این بنای متبصر
سازند والله ولی الله (افسار، ۱۳۷۴: ۳۵۸/۱).

تصویر ۲. کتیبه کاشی معرق سردر ورودی مسجد بیرون ابرکوه

قدمگاه توران پشت

روستای توران پشت از آبادی‌های کهن یزد در دامنه‌های پشتکوه است که قدمگاه آن، بنایی ساده و کوچک است که سنگ مقامی به ابعاد 67×92 سانتی‌متر منسوب به امام هشتم^(۴) در محراب آن نصب بوده که به استناد آن، بنای ساخت قدمگاه توسط حاکم وقت منطقه، جنید بن عمارین العلا ساخته شده است. این کتیبه در حال حاضر در گالری فریر واشنگتن نگهداری می‌شود.

متن کتیبه بدین شرح است: حاشیه اول: قسمت‌هایی از آیات ۱۷ تا ۱۹ سوره آل عمران به خط کوفی آورده شده «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالقَاتِلِينَ وَالْمُنْفَقِينَ وَالْمُسْتَغْرِفِينَ بِالْأَسْحَارِ شَهَدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَكُ وَأَوْلُو الْعِلْمِ قَاتِلًا بِالْقَسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ أَنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ» در حاشیه دوم، اسمی ۱۴ معصوم ذکر شده است:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَعَلَى الْمَرْتَضَى وَفَاطِمَةِ
الْزَّهْرَى وَالْحَسَنِ النَّقِيِّ وَالْحَسِينِ النَّقِيِّ وَعَلَى [بْنِ] الْحَسِينِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ وَمُحَمَّدِ بْنِ
عَلَى الْبَاقِرِ وَجَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ الصَّادِقِ وَمُوسَى بْنِ جَعْفَرِ الْكَاظِمِ وَعَلَى بْنِ مُوسَى الرَّضاِ
وَمُحَمَّدِ التَّقِيِّ وَعَلَى بْنِ مُحَمَّدِ التَّقِيِّ وَالْحَسِينِ / بْنِ عَلَى الزَّكِيِّ وَمُحَمَّدِ الْحَجَّاجِ الْقَائِمِ
الْمُنْتَظَرُ الْمَهْدَى صَلَواتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ.

در قسمت پیشانی علاوه بر ذکر شهادتین، قسمت‌هایی از آیه ۳۳ سوره احزاب به خط کوفی آورده شده است «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدُ رَسُولُ اللَّهِ / إِنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ لِيَذْهَبَ عَنْكُمُ الرُّجُسُ أَهْلُ الْبَيْتِ وَ
يَطْهُرُكُمْ تَطْهِيرًا».

معرفی سنگ مقام‌های خاص امام ... - ۱۸۹

در هلال محراب نما: الله اکبر و دور تا دور آن، آیه ۱ و ۲ سوره مؤمنون «قد أفلح المؤمنون
الذين هم في صلوتهم خاسعون».

در محراب وسط و قسمت‌های لچکی آن سوره اخلاص «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ إِلَهُ الصَّمْدِ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ
يُوْلَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ إِلَهٌ أَحَدٌ» و در ادامه آورده شده است «امر بumarahهذا المسجد المعروف بممشهد على بن
موسى الرضى عليه السلام، العبد المذنب الفقير الى رحمه الله تعالى جنيد بن عمار بن العلاء» و در پایین سنگ نیز
نام حجار و سال کتیبه آورده: فی سنہ سبع و اربعین و خمس مائے. عمل احمد بن محمد بن احمد
اسبک (افتخار، ۹۱۸/۲: ۱۳۷۴).

تصویر ۳. کتیبه قدمگاه توران پشت و جزئیات سنگ نوشته

«امر بumarahهذا المسجد المعروف بممشهد على بن موسى الرضى عليه السلام العبد المذنب الفقير الى

رحمه الله تعالى الجنید بن عمار بن العلاء»

قدمگاه فراشاه

قدمگاه فراشاه در روستایی به همین نام در مسیر راه یزد - ابرکوه قرار دارد که به استناد
كتبيه موجود در محراب آن در سال ۵۱۲ ق. به دست یکی از امرای آل کاکویه - گرشاسب بن

♦ علی بن فرامرز – ساخته شد. این کتیبه به ابعاد ۶۰×۱۶ سانتی متر بوده و مطالبی به شرح زیر در آن ذکر شده است.

در حاشیه اول، آیه ۲۳ سوره شوری ذکر شده است: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، ذَلِكَ الَّذِي يَبْشِرُ اللَّهَ عَبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ» در حاشیه دوم، اسمای ۱۴ معصوم درج شده است:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَصَلِّ عَلَى الْمُرْتَضَى وَفَاطِمَةَ الزَّهْرَا
وَالْحَسَنِ التَّقِيِّ وَالْحَسِينِ التَّقِيِّ وَعَلَى بْنِ الْحَسِينِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ وَمُحَمَّدِ بْنِ عَلَى الْبَافِرِ
وَجَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ الصَّادِقِ وَمُوسَى بْنِ جَعْفَرِ الْكَاظِمِ وَعَلَى بْنِ مُوسَى الرَّضاِ وَ
مُحَمَّدِ التَّقِيِّ وَعَلَى بْنِ مُحَمَّدٍ التَّقِيِّ وَالْحَسَنِ بْنِ عَلَى الزَّكِيِّ وَمُحَمَّدِ الْحَجَّاجِ الْقَاتِمِ الْمُنْتَظَرِ»

در متن وسط آیه ۳۳ سوره احزاب «إِنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ لِيَذْهَبَ عَنْكُمُ الرِّجْسُ أَهْلُ الْبَيْتِ وَيَطْهِرُكُمْ نَظَهَرًا»

و در سطر بعد شهادتین «لَا إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ، مُحَمَّدُ رَسُولُ اللَّهِ» و در زیر آن «عَلَى وَلِيِّ اللَّهِ» الحاق شده است.

خط سوم: (در هلالی زاویه دار) آیه ۱ و ۲ سوره مؤمنون آورده شده است: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ

الْرَّحِيمِ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلْوَتِهِمْ خَائِسُونَ»

در طرح محراب وسط کتیبه سوره توحید درج شده «قَلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ الصَّمْدُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُوْلَدْ
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُواً أَحَدٌ» و پس از آن موضوع کتیبه ذکر شده است «اَمْرُ بِعِمارَهِ هَذَا الْمَسْجِدِ الْمَعْرُوفِ
بِمَشْهَدِ عَلَى بْنِ مُوسَى الرَّضِيِّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ الْعَدُوُّ الْمَذْنَبُ الْقَبِيرُ إِلَى رَحْمَةِ اللَّهِ تَعَالَى كَرْشَابُ بْنِ عَلَى بْنِ فَرامَزَانِ
عَلَاءِ الدُّولَهِ تَقْبِيلُ اللَّهِ مِنْهُ فِي شَهُورِ سَنَهِ اثْنَيْ عَشَرَهُ وَخَمْسِ مَائَهٍ» و در نهایت نام حجار ذکر شده است:
«عَمَلَ عَبْدُ اللَّهِ بْنَ اَحْمَدَ مَرِيهٍ وَاسْتَعْمَلَهَا عَلَى بْنِ جَوَاهِرٍ ...» (دو یا سه کلمه شکسته است)
(افشار، ۱۳۷۴: ۳۸۳ - ۳۸۴).

قدمگاه مشهد خرانق

مشهد خرانق که به صورت یک بنای خشتی و محقر است در مجاورت گورستان قدیمی روستای خرانق قرار دارد، کتیبه سنگی به خط نسخ به تاریخ ۵۹۵ و به ابعاد ۲۹×۲۷ سانتی متر در قسمت محراب قرار داشته که عبارت زیر بر آن درج شده است

- سال دو، شماره هفتم، پیاپی ۱۳۹۴

تصویر ۲. کتیبه قدمگاه اسلامیه و جزییات سنگنوشته «امر بعماره هذا المسجد المعروف بمشهد علی بن موسی الرضی عليهما السلام العبد المذنب الفقیر الی رحمة الله تعالى کرشاسب بن علی بن فرامرزابن علاء الدولة قبل الله منه»

لا الله الا محمد رسول ا... امیر المؤمنین [این کلمه به صورت منفرد در لبّه
دست چپ کنده شده است و احتمال دارد که الحاقی باشد.] به تاریخ سنه ست و
تسعین و مائه علی بن موسی الرضا اینجا رسیده است و در این مشهد فرو آمد، مقام
کرد و به تاریخ سنند اثنی و تسعین و خمسمائه مشهد خراب بوده و از جهد
ابویکرین علی ابی نصر و حمله الله فرمودند و به دست ضعیف پرگناه یوسف بن علی بن
محمد بنا و اکرده شد. خلاصاً بر آن کس رحمت کن که یکبار قل هو الله به اخلاص

در کار آنک فرمود و آنک کرد و آنک خواند کند. کتبیه یوسف بن علی بن محمد فی شهر ربیع الاول سنّه خمس و تسعین و خمس مائه (افشار، ۱۳۷۴، ج ۱: ۱۷۷). اما امروزه اثری از کتبیه نیست.

❖ سال دوم، شماره هفتم پاییز ۱۳۹۳

نتیجه‌گیری

گرچه هجرت تاریخی امام رضا^(۴) از مدینه به مردو در اوخر قرن دوم و اوایل قرن سوم هجری رخ داده است، اما در مستندات عینی و بناها و کتبیه‌های به جای مانده می‌بینیم که از شروع قرن پنجم هجری است که قدمگاه‌ها ایجاد و مطرح می‌شوند.

با حرکت امام رضا^(۴) به ایران سیر مهاجرت علویان و دوستداران اهل بیت برای دیدار معشوق خود و پس از آن زیارت قبر متبرک آن بزرگوار، ایرانیان را از یک طرف با فرهنگ رضوی آشنا کرد و از طرف دیگر ورود دیگر سادات را به همراه داشت.

منابع تاریخ اسلام از تشکیل دولت شیعی در مراکز جهان اسلام نام می‌برد که عبارت‌اند از: دولت فاطمیان در مصر، آل بویه در عراق و ایران، دولت حمدانی در سوریه و زیدی‌ها در یمن (جعفریان، ۱۳۶۸: ۲۳۹).

❖ حکومت آلبويه که یکی از دولت‌های شیعی ۱۲ امامی بودند، توجه و برپایی آیین‌های مذهبی و عزاداری سالار شهیدان از یک طرف و توجه به امامزادگان را مورد توجه قرار داد که با برشماری شهرهای شیعه‌نشین در ایران می‌توان صحت گفته‌های فوق را تأیید کرد (اشپولر، ۱۳۶۴: ۳۲۹).

یزد نیز از این مقوله مستثنای نیست چراکه با ورود یکی از سادات عریضی به یزد - محمدبن علی عبیدالله بن علی العریضی بن جعفر صادق^(۴) متوفی به سال ۴۲۴ق - ارادت مردم این منطقه به خاندان علوی آشکار شد و با حکومت‌گیری خاندان آل‌کاکویه که یکی از فرماندهان آلبويه در یزد بودند، توجه به مقابر سادات و ساخت قدمگاه‌ها رونق یافت که با ساخت بناهای عام‌المنفعه در کنار این مجموعه و مقرر کردن موقعه‌اتی توансه پس از گذشت قرن‌ها میراث رضوی را در خطه یزد حفظ کند.

منابع و مأخذ

- ابن‌اثیر، (۱۲۷۱). *الكامل فی التاریخ*. مترجم ابوالقاسم حالت و عباس خلیلی، جلد ۲۳، تهران: موسسه مطبوعاتی علمی.
- ابن‌بلخی، (۱۳۴۳). *فارسنامه ابن‌بلخی*. به کوشش علی نقی بهروزی، شیراز: اتحادیه مطبوعاتی فارس.
- اشپولر، برтолد، (۱۳۶۴). *تاریخ ایران در قرون نخستین اسلامی*. مترجم فلاطوری، تهران: علمی و فرهنگی.
- افشار، ایرج، (۱۳۷۴). *یادگارهای یزد*. ۲ جلد، تهران: انجمن آثار و مفاخر فرهنگی.
- بی‌نا، (۱۳۱۸). *مجمل التواریخ و القصص*. تصحیح ملک‌الشعرای بهار، به همت محمد رمضانی، تهران: خاور.
- ترکمنی‌آذر، پروین، (۱۳۸۵). «آل بویه، عباسیان و تشیع». *تاریخ اسلام*، دانشگاه باقرالعلوم، شماره ۲۵.
- جعفری، جعفرین محمد، (۱۳۳۸). *تاریخ یزد*. تصحیح: ایرج افشار، تهران: بنگاه ترجمه و نشر کتاب.
- جعفریان، رسول، (۱۳۶۸). *تاریخ تشیع در ایران*. تهران: مرکز چاپ و نشر سازمان تبلیغات اسلامی.
- حسنی، سیدعلی، (۱۳۸۶). «دوری از تعصب در نظرات و رفتار علمی شیعه اثنی عشریه از نیمة دوم قرن پنجم تا نیمة دوم قرن هفتم هجری». *شیعه‌شناسی*، شماره ۱۷.

۱۹۵ معرفی سنگ مقام‌های خاص امام ... ♦

- ♦ عرفان‌منش، جلیل، (۱۳۶۷). *جغرافیای تاریخی هجرت امام رضا^(۲) از مدینه تا مسرو*. مشهد: انتشارات آستان قدس.
- ♦ کاتب، احمد، (۱۳۸۶). *تاریخ جدید بیزد*. تصحیح: ایرج افشار، تهران: امیرکبیر.
- کرمر، جوئل. ت. (۱۳۷۵). *احیای فرهنگی در عهد آل بویه*. مترجم محمدسعید حنایی‌کاشانی، تهران: مرکز نشر دانشگاهی.
- میرخواند، میر محمدبن سیر برhan الدین خواندشاه، (۱۳۸۳). *روحنه الصنها*. ۴ جلد، تهران: خیام.